

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

ANC: civisme i sobirania

L'Assemblea Nacional Catalana ha fet un any. Aquest dissabte, a Girona, l'Assemblea podrà fer balanç de la feina feta i revisar el motor, el desgast de les rodes, l'estat dels filtres i nivells. En un any han passat moltes coses. El canvi d'escenari polític a Catalunya respon, evidentment, a causes socials molt profundes, a forces que s'acumulen al llarg de molts anys i triguen a manifestar-se. La metxa sola, sense pólvora, no fa esclatar res. La bombeta, sense l'energia que l'encén, no il·lumina. L'ANC no ha estat el protagonista únic responsable del canvi de cicle. Però n'ha estat el catalitzador. Ha estat l'instrument nou, necessari, de lliure adscripció, situat al cor de la política, però al marge del sistema polític de partits en sentit estricte. Ha estat la llavor organitzativa que ha sacsejat l'entorn i ha pres la iniciativa. La que ha trobat l'epicentre propagador. La que ha sabut concentrar i canalitzar l'energia que es perdia quan la dispersió general de trajectòries no trobava l'aglutinador que ho convertís tot en un moviment ciutadà. L'ANC va tenir la capacitat d'aplegar, en una conjuntura crítica, l'activisme sobiranista que havia fet possibles les consultes populars a favor de la democràcia, la justícia i les llibertats; a favor del dret a decidir. L'ANC, sense haver d'arrossegar el llast del descrèdit de la política formal, va saber organitzar l'actuació de moltes persones per tot el país. Va plantejar un objectiu general de divulgació, d'extensió i de conscienciació. I va establir un objectiu precís, la mobilització en el moment adequat. Per això, l'Onze de Setembre del 2012 quedarà com una fita històrica de primera magnitud. La immensa manifestació per reclamar l'estat propi va ser un missat-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

ge poderós d'un gran impacte internacional. Ho va modificar tot dins de la política catalana i va situar el contenciós català amb l'Estat en l'agenda dels mitjans d'arreu. Tot això, amb la gent, ho va fer l'ANC acabada d'estrenar. L'Onze de Setembre va quedar clar que, a Catalunya, aquella organització popular era la veritable avantguarda multitudinària del civisme.

Un èxit tan immediat posa, inevitablement, el llistó molt alt. De manifestacions com aquella no se'n poden fer cada quatre dies. Ni es pot estar enviant permanentment missatges amb accions espectaculars per cridar l'atenció global i, al mateix temps, marcar el terreny de joc a les formacions polítiques locals. Des d'aquest punt de vista, una de les principals virtuts de l'ANC ha estat la humilitat i un notable sentit de la discreció. Mantenint la presència pública però sense reclamar protagonisme ni atenció constants. Consolidant el perfil sobiranista però vinculant-lo a les causes socials més sensibles i peremptòries. No cal fer-ne

apologia. Hi hagut moments o accions segurament millorables. Però fa un any, els més ambiciosos haurien signat arribar on som en un lapse tan breu. Aquest és l'esperit que molta gent esperem que presideixi l'assemblea de Girona: humilitat, generositat, disposició propositiva, complicitat i camaraderia, imaginació i rigor, flexibilitat i fermesa. Satisfacció pel gran èxit assolit i plena consciència dels defectes que cal corregir i del molt que queda per fer. La temptació personalista o el risc de confrontacions internes són presents en moviments de tota mena, però són un fre i és fonamental saber controlar-les. Dissabte, a Girona, la gent de l'ANC tindrem l'oportunitat de demostrar el grau d'intel·ligència col·lectiva que acompanya el compromís compartit. I podrem intuir si aquesta avantguarda multitudinària transversal del civisme té vocació d'esdevenir la plataforma popular més activa i decisiva en la reclamació de l'estat català, i en la corresponent transformació social i democràtica del país.

Fa un parell de dies, un dels empresaris culturals més destacats del nostre país em va preguntar si, a parer meu, el sobiranisme estava preparat per acceptar una derrota en la consulta. Volia saber si un mal resultat provocaria una depressió profunda dins del sobiranisme militant i una desbandada general prolongada. Li vaig comentar que l'aposta per la via democràtica, en contrast amb l'obstruccionisme unionista, em feia tenir confiança, en cas de consulta, en una gran victòria del sobiranisme. I que procuràvem estar preparats i fer-nos dignes d'aquell resultat. Una ANC unida i ferma, capaç d'inspirar i activar l'onada cívica del sobiranisme social, dissiparia dubtes i seria un factor determinant a favor dels horitzons més diàfans.

Dissabte, a Girona, la gent de l'ANC podrem demostrar el grau d'intel·ligència col·lectiva que acompanya el compromís compartit